

REDACTIONEEL GEDEELTE

VAN EEN JARIGE EN ZIJN VERLANGENS

Het zal binnenkort, in Februari a.s., 60 jaar geleden zijn dat de reeds lang historie geworden „Nederlandsche Tandmeesters Vereeniging” het besluit nam, een periodiek uit te geven: het gevolg was dat in April 1894 de eerste aflevering van het Tijdschrift voor Tandheelkunde het licht zag. Hoewel een 60-jarig bestaan als een belangrijke mijlpaal kan worden aangemerkt, ligt het toch niet in de bedoeling, om het Tijdschrift ter gelegenheid van het aanstaande Jubileum Congres officieel in de feestelijkheden te doen betrekken. Stellig is er volop reden tot voldoening nu het Tijdschrift in staat is geweest gedurende deze lange periode zijn taak bij de verheffing van het beroep te vervullen. Mede ook dank zij de steun die het heeft mogen ondervinden, kan het thans een waardevolle plaats in de tandheelkundige samenleving innemen. Het wil dan ook gaarne medewerken aan het welslagen van het aanstaande jubileum, doch voor een actieve deelneming aan de feestelijkheden bestaat naar het oordeel van de redactie niet voldoende motief. De oorlogsomstandigheden waren oorzaak dat de viering van het gouden jubileum enige jaren werd uitgesteld; het gaat overigens niet aan elke tien jaar een herdenkingsfeest te vieren. Bij het 75-jarig bestaan zal de dan levende generatie, als het zover is, daar ongetwijfeld ernstig over denken!

Toch heeft het zin bij deze 60ste ronde een ogenblik stil te staan. De huidige leiding kan niet zonder tevredenheid terug zien op het afgelegde pad. Er is weinig reden meer voor het pessimisme dat bij sommigen in de eerste jaren van het Tijdschrift-bestaan aan de dag trad, een gevoel overigens dat bij de toenmalige stand van de tandheelkunde als wetenschap niet geheel onverklaarbaar was. Doch de in die jaren door Dr. Th. D e n t z aldus geformuleerde mening: „dat er straks, na het uitputten van nog enkele onderwerpen, wel weinig meer te publiceren zou overblijven”, komt ons thans wel ietwat ongefundeerd voor.

Het is niet onredelijk voor een jubilaris enkele verlangens te koesteren, ook niet dat de redactie er prijs op stelt deze kenbaar te maken. Dit wil niet zeggen dat zij nogmaals met nadruk uiting gaat geven aan de wens, dat men haar belangrijke resultaten van persoonlijke studie en onderzoek, getoetst aan de praktijk ter opname zal aanbieden, teneinde deze in ruimere kring bekend te maken. Of dat zij wenst op te wekken tot medewerking aan de bloeiende *Excerpta Odontologica*. Stimulantia van deze aard schijnen welhaast overbodig, de redactie mag dit met voldoening constateren. Doch wel wenst zij deze gelegenheid aan te grijpen voor het uiting geven aan een verlangen ten aanzien van inhoud en vorm der aan te bieden bijdragen.

Gezien de in het huidige tijdsbestel duidelijk aan de dag tredende neiging tot wetenschappelijke verdieping, waarbij aan het verkennen van de terreinen der aan ons vak verwante nevenwetenschappen bezwaarlijk kan worden ontkomen, is het niet te verwonderen dat er, wat

dit laatste betreft, zo nu en dan ontsparingen dreigen. Gewapend met een niet zelden te oppervlakkige kennis waagt men zich dan aan uitspraken, die bij deskundigen op deze gebieden bedenkingen opwekken, welke niet bevorderlijk kunnen zijn voor de goede naam van het beroep.

Het spreekt dan ook vanzelf dat de redactie zich verplicht gevoelt de inzendingen critisch te beoordelen en ervoor te waken dat door onvoldoend gefundeerde uitspraken het peil van de inhoud van het Tijdschrift niet wordt verlaagd.

Dat de stilistische vormgeving evenzeer een belangrijke plaats op het redactionele verlanglijstje inneemt, is reeds meerdere malen duidelijk gemaakt. Het is echter niet overbodig dit lijstje elders in dit nummer nogmaals puntsgewijs af te drukken, in het hernieuwde vertrouwen dat daarvan goede nota zal worden genomen.

Uit het bovenstaande blijkt reeds genoegzaam dat het redactionele pad niet altijd over rozen leidt. Het is geen aangename taak een weigering tot opneming te doen uitgaan, in hoe milde bewoordingen ook vervat. De redactie voelt in die gevallen een oordeel „zonder aanzien des persoons” als haar harde plicht, die zij hoogst ongaarne vervult. Is het wonder dat op haar verlanglijstje begrip voor haar taak en vertrouwen in de onbevangenheid van haar oordeel een belangrijke plaats inneemt?

Maar men late zich nu ook weer niet door het bovenstaande afschrikken. Vooral de jongeren niet! Op hen zal het Tijdschrift in de toekomst immers moeten kunnen voortbouwen. Zij behoeven zich „le plaisir de se voir imprimé” niet te ontzeggen; ook het publiceren moeten velen met vallen en opstaan leren en wij zullen de laatsten zijn om dat niet mee aan te voelen en gaarne de helpende hand te bieden.

Nog een ander punt mag hier niet onbesproken blijven. De tijd is voorbij dat bij inlevering van een bijdrage op publicatie in het eerstvolgende nummer of zelfs in een bepaalde aflevering gerekend kan worden. Men late zulks aan het beleid van de redactie over, die haar – natuurlijk geheel onpersoonlijke – beweegredenen voor een mogelijke vertraging in de plaatsing zal hebben. Bedacht dient te worden dat bij andere periodieken een wachttijd van maanden als normaal wordt beschouwd. Bij aanbidding van stukken, waaraan een „vervolg” is verbonden beseffen men terdege dat opneming in opeenvolgende afleveringen tot overbelasting kan leiden met alle onaangename gevolgen van dien. Aan onze drukkerij, die een der best geoutilleerde in ons land is, kunnen zelfs eisen gesteld worden, waaraan niet zonder schade voor het eindresultaat kan worden voldaan. Men levere derhalve zo mogelijk steeds een „vervolg” geheel persklaar reeds bij het eerste stuk in. Hoe meer tijd van voorbereiding, des te bevredigender de typografische verzorging. Daarbij dient ook te worden bedacht dat de zetmachines niet te allen tijde voor het Tijdschrift beschikbaar kunnen staan, een grote drukkerij heeft meer te doen. Het is tevens van belang er zich rekenschap van te geven hoeveel tijd met correctie, revisie het heen en weer zenden van drukproeven en met de vervaardiging van cliché's is gemoeid.

De redactie wil het hierbij laten en zich verder tot het opsommen van haar verlanglijstje beperken (cf pag. 81). Wanneer de medewerkers het

vorenstaande goed in zich op willen nemen en het geheel grondig memoreren, dan zal dit voor het Tijdschrift een gewaardeerd verjaarsgeschenk vormen. Zij zullen dan niet alleen de zestigjarige tegemoet treden met de égards, die zijn leeftijd toekomen, maar het Tijdschrift, dat ook hun orgaan is en ons beroep naar buiten vertegenwoordigt, het aanzien verschaffen, hetwelk zij zowel voor hun vak als voor zichzelf verwachten.

En ten slotte zal de vervulling der opgesomde wensen een aanmerkelijke verlichting betekenen in de taak der redactieleden, die nog steeds naast het dagelijkse werk moet worden verricht.

Aan alle medewerkers en lezers onze beste wensen voor een gelukkig 1954!

Redactie